

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 836/2024
09.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела шумска крађа из члана 275. став 2. у вези став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Максимовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К. бр. 51/23 од 09.02.2024. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр. 46/24 од 23.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 09.07.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Максимовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К. бр. 51/23 од 09.02.2024. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр. 46/24 од 23.04.2024. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији К. бр. 51/23 од 09.02.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело шумска крађа из члана 275. став 2. у вези став 1. Кривичног законика и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року новчану казну не плати, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка, како је то ближе одређено у изреци првостепене пресуде, а оштећена је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр. 46/24 од 23.04.2024. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана

Максимовића и пресуда Основног суда у Куршумлији К. бр. 51/23 од 09.02.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Максимовић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. и члана 441. став 1. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд захтев за заштиту законитости усвоји као основан, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи, тако да према окривљеном одбије оптужбу или истог ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, из разлога што из описа кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим не произилазе сва законска обележја кривичног дела шумска крађа, с обзиром да није наведено да је у питању бесправно обарање стабала, да је учињено у намери да се оборено дрво прода или да је количина обореног дрвета већа од пет кубних метара или да је дело извршено у заштићеној шуми, националном парку или другој шуми са посебном наменом, нити је утврђено да је код окривљеног постојала свест о инкриминацији кривичног дела, па без оваквих навода, по мишљењу браниоца, нема ни предметног кривичног дела.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Одредбом члана 275. став 1. Кривичног законика (КЗ) прописано је да ће се новчаном казном или казном затвора до једне године казнити онај ко ради крађе обори у шуми, парку или дрвореду једно или више стабала, а количина обореног дрвета је већа од једног кубног метра, док је ставом 2. прописано да ако је дело из става 1. учињено у намери да се оборено дрво прода, или ако је количина обореног дрвета већа од пет кубних метара или ако је дело извршено у заштићеној шуми, националном парку или другој шуми са посебном наменом, учинилац ће се казнити новчаном казном или затвором до три године.

Првостепеном пресудом окривљени је оглашен кривим да је у време и на месту ближе одређеном у изреци пресуде „у стању урачунљивости, са умишљајем... у приватној шуми... ради крађе оборио 66 стабала храста и цера, укупне дрвне масе 22,80 кубних метара... при чему је био способан да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, свестан свог дела и његове забрањености и хтео је његово извршење“.

Из чињеничног описа дела у изреци првостепене пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела шумска крађа из члана 275. став 2. у вези став 1. Кривичног законика, за које је окривљени и оглашен кривим, и то како објективна која се односе на радњу окривљеног – у приватној шуми, ради крађе оборио 66 стабала храста и цера, укупне дрвне масе 22,80 кубних метара, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног за извршење дела, свести и воље, који укључује и свест о забрањености дела.

Како из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим за квалификовани облик кривичног дела шумска крађа (оборио „66 стабала храста и цера, укупне дрвне масе 22,80 кубних метара“) где је количина обореног дрвета знатно већа од пет кубних метара, колико износи квалификаторна околност, то су супротни наводи браниоца, да изрека не садржи битне елементе овог кривичног дела, од стране Врховног суда, оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, овако нумерисану повреду бранилац образлаже наводима да се побијане пресуде заснивају искључиво на исказима привилегованих сведока ББ и ВВ, који се при том нису могли изјаснити да су видели и затекли лице које је у критично време вршило сечу, већ су наводно чули да је то причао сведок ГГ, који је негирао да је са истима на ту тему и разговарао и да има икаквих сазнања ко је спорну сечу извршио, на који начин бранилац означену повреду образлаже чињенично, истицањем да се правноснажна пресуда заснива на непотпуно утврђеном чињеничном стању и на непоузданим доказима изводећи сопствени закључак да кривица окривљеног у току поступка није доказана и да је утврђена на основу претпоставке суда да је окривљени предузео инкриминисану радњу, те суштински нижестепене пресуде побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП).

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, јер је изрека пресуде неразумљива, као и повреда одредба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер је изрека пресуде противречна сама себи и разлозима пресуде и иста нема разлога о одлучним чињеницама.

Осим тога, бранилац у поднетом захтеву наводи да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП јер је суд неправилно применио одредбе члана 16. и 84. ЗКП с обзиром да у образложењу пресуде нису дати разлози због чега суд није одлучио о доказним предлозима одбране, као и да је другостепени суд паушално сагледао жалбене наводе те је учињена повреда закона из члана 460. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП,

438. став 2. тачка 2) и 3) и члана 440. ЗКП и члана 460. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да су побијаним пресудама учињене и повреде закона које нумерише као повреде члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, међутим, у образложењу захтева бранилац не образлаже у чему се састоје наведене повреде, из ког разлога је Врховни суд оценио да захтев за заштиту законитости у овим деловима нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, с обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**